

HARLEQUIN®

006
AUGUST

INTRIG

PAULA
GRAVES

KEELATUD
PUUDUTUS

Esimene peatükk

Valu ronis mööda Iris Browningu selgroogu ülespoole ning pitsitas hingamist. Naine komistas ja peatus ning liigutuse äkilisus äratas tema selja taga kõndinud blondiini tähelepanu. Too pööras möödumisel pead, vahtis Irist ning viipas käega.

„Vabandust,” pomises Iris, tõmbudes päikesest kõrbenud kõnniteelt kõrvale ning toetudes vastu sukeldumistarvetepoe sooja krohvitut fassaadi. Ta hingas sügavalt sisse, terav mereõhk täitis kopsud ning aitas valust hägusel ajal selgineda.

„Kas sinuga on kõik korras, kullake?” Irisest paremale poole jääv mehe hääl venitus siirupjalt ning kostis lõunapäraselt. Naine avas silmad, kissitades neid troopilise päikese käes, ning nägi endale naelutatud hallikassiniseid silmi.

Kõneleja polnud kohalik, ehkki tema päikesest pruun nahk viitas sellele, et ta oli juba mõnda aega troopikas veetnud. Mees istus väikese puust laua taga vabaõhukohviku lähedal. Tema pikad ja lihaselised jalad olid välja sirutatud, ta kandis kulunud moega teksasid. Ka puuvillane lotakil ja pükstest väljas T-särk ei suutnud varjata mehe laiü õlgu ning lihaselist rinda.

Iris tõstis pilgu ning nägi mehe uudishimulikke silmi. „Kõik on hästi.”

Mees lükkas end lauast eemale, tool tegi betoonpõrandal kriipivat häält. Ta tõusis ning jäi naisele otsa vaatama. „Sa ei näe just hea välja.”

„Issake, aitäh.” Iris püüdis seda pilkavalt öelda, kuid see ei õnnestunud. Oma väsimuse üle pahameelt tundes lükkas ta end seinast eemale. Naise põlved värisesid, kuid tal õnnestus siiski püsti jääda.

Pea meeles, miks sa siin oled, Iris.

Eirates põgenemissoovi, seisis ta mehe vastu ning tõmbas taskust ühe foto välja. Selle servad olid naise hommikuste pingutuste tõttu murdunud. „Kas te olete seda naist näinud?”

Võõras kortsutas kulmu ning uuris pildil olevat nägu. „Ei saa öelda, et olen.” Ta vaatas Irisele otsa. „Kas ta on sinu sõber?”

„Ta oleks pidanud minuga eile pärastlõunal kokku saama, kuid ei ilmunud kohale.” Kõhus keerav ärevustunne oli aina kasvanud alates hetkest, kui ta oli taksoga hotelli sõitnud, et uurida Sandrine'i kadumist. Hotellipidaja oli öelnud, et Sandrine polnud end välja kirjutanud, ent toas polnud enam ühtki naisele kuuluvat asja. Iris ei tahtnud küll kõige hullemat uskuda, kuid ülejäänud variandid ei tundunud mõeldavad.

Kui siniste silmadega võõras foto tagasi ulatas, puutusid nende sõrmed kokku. Irist läbis sünge tunne, mis tõmbas ta tagasi olevikku. Tegemist polnud füüsilise valuga nagu varem, vaid emotsionaalse valuga, mis oli tume ja mõru nagu kange kohv.

Naine tõmbas käe äkilise liigutusega tagasi, lastes fotost lahti. See lendles põrandale, pilt ülespoole.

Mehe silmad läksid kissi, ta korjas foto üles ning ulatas naisele. „Vabandust. Ma ei tahtnud su isiklikku ruumi tungida.”

Iris taipas, kuidas mees oli tema järsku tagasitõmbumist tõlgendanud. „Sa ei tunginudki,” kinnitas ta, hää lurt-

sakam, kui oli plaaninud. Sünge tunne naise sees tugevnes ning muutus aeglaselt justkui mürgiseks roomajaks.

„Sa pole sellise kuumusega harjunud. Võtad ehk istet? Ma ostan sulle midagi juua.”

Iris vaatas mehe poole, kavatsedes keelduda. Ent vööra silmis olev ettevaatlikkus oli ärevusttekitav. Naise varasem reaktsioon puudutusele oli meest mingil viisil haavanud. Iris leidis, et ei saa pärast solvangut mehe pakkumise keelduda.

Pealegi oli ta väsinud ja janune.

Ta istus leplikult toolile, mida mees talle pakkus. Vööras kadus hetkeks, pöördudes tagasi juba lahti korgitud pudeli jahutatud veega. Ta asetas selle Irise ette ning võttis istet teisel pool lauda.

„Minu nimi on Maddox.” Mehe pilk jälgis, kuidas Iris pudeli suu juurde tõstis.

Naine hakkas jooma, ent peatus siis. Mitut reisimise kohta käivat reeglit ta äsja rikkunud oli? Ta asetas pudeli tagasi lauale ning vaatas närviliselt oma seltsilise poole.

Maddox naeratas, mis tekitas tema pronksikarva põskedesse lohukesed. Iris tundis rinnus ootamatult külgetõmmet. „Vabandust. Oleksin pidanud selle avamata jätma. Ma toon sulle uue.”

Iris raputas pead. „Pole midagi.” Ta hakkas püsti tõusma, kuid siis tabas teda uus valuhoog ning ta vajus tagasi toolile.

„Ma toon sulle uue,” kordas Maddox kindlalt.

Iris vaatas, kuidas mees baarileti juurde läks ning uue vee tellis. Mees maksis sularahas ning tõi naisele avamata pudeli. Iris avas pudeli ning võttis sõõmu.

„Kas sa magada oled saanud?” küsis Maddox.

Iris silmitses meest ettevaatlikult. „Kui halb ma välja näen?”

Maddox haaras teise veepudeli ning võttis sõõmu, enne kui rääkima hakkas. „Sa näed väsinud välja. Veidi kahvatu, aga mitte halb.”

„Ma tahan vaid Sandrine'i üles leida.”

„See on ilus nimi.” Maddox osutas laual olevale fotole. „Kena tüdruk. Võib-olla ta kohtas siin kedagi...”

Iris raputas pead. „Ta oleks mulle teate jätnud.”

Maddox kummardus naise poole, tema muie oli üle-meelik. „Armastus paneb su oma nimegi ära unustama, kullake.”

„Ta oleks mulle teate jätnud,” kordas Iris kindlalt, sundides oma pilgu mehe põselohukestelt mujale pöörama.

„Anna talle aega. Võib-olla jätabki.” Maddox tõmbus tagasi, vajudes lodevalt istmel allapoole. Üks liivakarva loki vajus talle silmle; ta lükkas selle tagasi ning jäi uuesti naist vahtima. „Sul ju on koht, kus ööbida, eks?”

Iris noogutas rutakalt. „Ta oli juba meid hotelli sisse kirjutanud.”

„Siis on hästi.” Maddoxi hääle muutus leebemaks, nagu oleks ta rääkinud lapsega. „Võib-olla peaksid kuni õhtuni oma toas olema. Siinne päike pole selline nagu Ühendriikides.”

„Ma elan Alabamas. Kuumus pole mulle tundmatu.” Iris tundis end otsekohe rumalana, et oli enda kohta nii palju paljastanud.

„Mina olen Georgiast,” ütles Maddox rõõmsal häälel. „Vean kihla, et sa poleks seda arvatagi osanud, mis? Olen oma aktsendi kaotamise kallal vaeva näinud.”